

Ross Rohde: Herran vahva läsnäolo

Ross Rohde: Deep Presence

Aina silloin tällöin Jumala kohtaa jonkin ryhmän yhtäkkiä. Tuntuu kuin hän olisi seurannut asioita vierestä ja sitten yhtäkkiä hänen voimakas läsnäolonsa ilmestyy. Olen kokenut tämän monta kertaa ja luultavasti useimmat teistäkin, jos vain olette olleet hereillä. Minä ja muutamat ystäväni koimme sen joku päivä sitten ja haluaisin kertoilla muutamia huomioitani tilanteesta.

Ystäväpiirinä tapaamme toisiamme pari kertaa kuussa kotiseurakunnan merkeissä (simple church). Yhtenä viikkona tapaamme jonkun kodissa ja toisella viikolla menemme siihen kahvilaan, joka sijaitsee suunnilleen hajanaisen ryhmämme keskipisteessä... Oli yksi noista kauniista Kalifornian lokakuuisista päivistä, lämmin mutta ei liian kuuma. Oli aurinkoista ja istuimme terassilla puiden varjossa. Toisin sanoen meillä oli hyvä mieli ja mukava olla.

Keskustelimme keskenämme, kuten tyypillistä, ja puhuimme siitä, miten Jumala on ollut mukana elämässämme, mitä me olimme tekemässä, mitä joku oli puuhaamassa, juttelimme niitä näitä, vähän jopa kaikesta taivaan alla, kun ystävämmme Baps heitti peliin kysymyksen: "Mitä luulette, toteutuuko hengellinen kasvu ainoastaan kärsimyksen kautta?" Siinä hetkessä kaikkialla vaikuttava Jumala muuttui vahvasti läsnäolevaksi. Useimmat teistä tiedätte kyllä, mitä tarkoitan. Hän on aina läsnä, mutta yhtäkkiä hänen läsnäolonsa oli kouriintuntuvasti todellinen. Rehellisesti sanoen olin liian syventynyt siihen hetkeen huomatakseni asiaa, mutta vaimoni, jolla on henkien erottamisen lahja, huomautti asiasta minulle myöhemmin. Taaksepäin katsellen se oli todellakin ilmeistä.

Millaista se oli? Keskusteluun keskittyminen nousi heti ylemmälle tasolle. Olimme kaikki mukana, olimme jokainen keskittyneitä, vaikka me luultavasti lähestyimme asiaa eri näkökulmilta, olimme kaikki turvallisella mielellä ja keskinäisen hyväksynnän ilmapiirissä. Tämä taas vaikutti avoimuutta, kun keskustelimme syvistä asioista, kuten itsemurha-ajatuksista, pitkäkestoisesta masennuksesta ja lääkityksen tarpeesta. Se ei ollut keskustelua, jota käymme sellaisten kanssa, jotka haluavat tunkea meidät johonkin lokeroon. Suoraan sanoen sellaista keskustelua emme kävisi kenenkään kanssa, johon emme luota. Kehon kieleemme vaihtui rentoutuneesta tarkkaavaiseksi. Olimme jutelleet parista kolmesta aiheesta yhtäaikaan, mutta nyt keskityimme selkeästi yhteen aiheeseen. Ja palvelimme hengellisesti toisiamme, tai paremminkin: Jumala palveli meitä toinen toisemme välityksellä. Puhuimme tosi elämästä, emme pelkistä opillisista teorioista. Emme pyrkineet etsimään yksinkertaisia selitysmalleja, vaan halusimme olla toinen toisemme elämässä läsnä ja rakastaa toinen toistamme. Kaikki luontui hyvin vaivattomasti, se oli todellista ja aitoa. Se oli myös turvallista.

Emme saa sellaista aikaan. Voisimme mennä samaan paikkaan, samaan aikaan päivästä, samanlaisen sään vallitessa ja alkaa keskustella samasta aiheesta. Mutta salama tuskin iskisi kahdesti, tai paremminkin: Jumala ehkä jäisi olemaan kaikkialla samalla kun me emme erityisesti huomaisi hänen läsnäoloaan. Joskushan tämä tapahtuu, kun yhdessä lauletaan tai

ylistetään. Joskus sellainen tapahtuu kesken rukoushetken. Joskus se tapahtuu, kun teemme evankelioimistyötä yhdessä. Joskus sellaista sattuu, kun porukat juttelevat keittiössä, mutta olohuoneen ihmiset jäävät siitä paitsi. Tarkoitan kaikella tällä, että me emme pysty tuottamaan sellaista emmekä toistamaan sitä tai suunnittelemaan sellaista.

Voimme sen sijaan luoda ympäristön, jossa se voi tapahtua ja usein tapahtuukin. Mikä siis on sellainen ympäristö? Ensinnäkin sen on oltava turvallinen. Meidän ryhmässämme on erilaisia poliittisia suuntauksia, alkaen melko kaukaa vasemmalta ulottuen melko kauaksi oikeistoon ja on kantoja siltä väliltäkin. Mutta hyväksymme toinen toisemme emmekä lakkaa pitämästä toisistamme vaikka päätyisimme kannattamaan äärikantoja jostain mielipiteitä jakavasta kysymyksestä. Toisin sanoen suhtaudumme toisiimme kuin perheenjäseniin. Toiseksi olemme halukkaita palvelemaan toinen toisiamme hengellisesti, koska meillä on keskinäinen rakkaus. Mutta se onkin aivan eri asia, kuin halukkuus "korjata toisen vikoja". Kolmanneksi olemme kaikki halukkaita kokemaan, että Jumala ilmestyy keskellämme. Haluamme hänen tulevan mukaan. Me kaipaamme, että hän on läsnä. Mutta tiedämme, että hän on Herra ja me emme ole. Hän antaa meille vahvan läsnäolonsa, kun hän haluaa. Emme yritä manipuloida Jumalaa yhtään sen enempää kuin toisiammekaan.

Haluaisin vielä tuoda esiin yhden näkökohdan. Meidän keskustelumme oli meidän jumalanpalvelustamme. Olimme siinä Jumalan läsnäolossa. Hänen henkensä palveli meitä toinen toisemme kautta. Hän oli hyvin voimallisesti läsnä. Se teki siitä Jumalan palvomista. Jumalan palvonta ei ole Raamatussa vain jotain yhteislaulua, se on tosi elämää Jumalan läsnäolon ja herruuden vallitessa, yksilöllisesti ja koko joukkoa koskien. Tässä oli kyseessä vain yksi kiva esimerkki yhteisöllisestä jumalanpalveluksesta.

- Oletko koskaan huomannut, kuinka Jumalan läsnäolo ilmestyy? Vai vaivaako se sinua jotenkin?
- Mitä yhteisiä piirteitä on niissä tilanteissa, joita olet kokenut, jolloin Jumalan läsnäolo tulee? Luuletko, että mukava asetelma vaikutti siihen, tai oliko se sinusta tarpeeton tekijä?
- Miksi luulet, että emme koe tätä useammin?
- Miksi emme voi suunnitella ja tuottaa Jumalan läsnäoloa?

Ross Rohde

Copyright © 2014 Ross Rohde. Artikkelit on suomennettu ja julkaistu luvalla kirjoittajan blogista [Viral Jesus](#).

Copyright © 2014 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net.